

DEVOJKA KOJA JE PISALA SVILOM

KELI ESTIZ

Prevela
Dubravka Srećković Divković

 Laguna

Naslov originala

Kelli Estes

THE GIRL WHO WROTE IN SILK

Copyright © 2015 by Kelli Estes

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mome suprugu Čedu.
Bez tebe ne bih bila ono što jesam.*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Prolog

*Nedjelja, 7. februar 1886, iza samog sunčevog smiraja
Pjudžitov zaliv, Teritorija Vašington*

Mej Ljen je osjetila kako joj se parobrod stresao pod nogama i zapitala se nije li to izazvala drhtavica njenog rođenog tela.

„Nemaš drugog izbora“, prošištao je otac. Pre nego što je i bila svesna šta se dešava, pogurao ju je ka hladnoj metalnoj ogradi broda. „Penji se, Mej Ljen.“

Prestrašeno je pogledala u njega. Uvek ga je slušala bez pogovora. Ali ovo? „Ne mogu.“ Pritisla je dlanom srce što joj je lupalo u grudima i osjetila pod povezom kesu s novcem. „Molim te.“

Lice mu je postalo neumoljivo. „Ne razočaravaj me, kćeri. Uradi to. Odmah!“

Od očevog tona strah se u njoj povukao taman na toliko da začuje sopstveni glas razuma. On joj je saopštavao da je otac u pravu. Drugog izbora nema.

Drhteći, popela se na ogradu i sela, čvrsto stežući rukama mokru metalnu šipku. Pod desnim dlanom je osjetila

neravninu gde je neko premazao bojom staru oljuskotinu. Zapitala se da li je to poslednje što će dodirnuti pre smrti.

Pre no što je Mej Ljen stigla da izusti još neku reč, otac je položio dlanove na njena krsta i otisnuo je sa parobroda.

„Oče!“, kriknula je; reč je odjeknula dok je padala. Udarivši u surovo hladnu vodu, ostala je bez vazduha. Ledeni prsti vukli su je dole, u ambis.

Nekako je pronašla u sebi snage za borbu. Ritajući se i grabeći kroz vodu, trzala se naviše, a pluća su joj buktala.

Kad joj je glava izronila na površinu, stala je da uvlači vazduh punim plućima između razdornih napada kašlja. Uspevši da obriše prstima oči od vode, videla je da brod prolazi opasno blizu. Otac je stajao kraj ograde, ali okrenut leđima ka njoj, kao da nije upravo surovo gurnuo svoje jedino dete u moguću smrt.

Talas joj je zapljusnuo lice, te je osetila kako opet tone. Ovoga puta ruke i noge bile su joj ukočene, mišići su počinjali da se grče u vodi što se bezmalo mrzla. Vođstvo su preuzeli nagoni i stopala su joj proradila dok je potiskivala telo što dalje od broda, pomoću ruku, onako kako ju je otac učio pre mnogih godina. Prestala je da razmišlja i zaplivala, pojma nemajući ka čemu se možda kreće.

U Mej Ljeninoj glavi je gručalo od hladnoće. Sa svakim zamahom, udovi su joj bolno žudeli da predahnu, da se predaju tom nečem što ih vuče odozdo i obećava spokoj i toplotu.

Poslednji put se osvrnula ka brodu, ali on je bio tek daleka mrlja svetlosti što biva sve manja.

Porodica je otišla od nje. Njen život je otišao od nje. Ako bi se i predala toj privlačnoj sili mora, šta bi promenila?

Prestala je s pokušajima borbe i prepustila se studenom zagrljaju vode, moleći je u sebi da je ponese u svet duhova. Čak je videla smrt kako dolazi. Izdigla se iz talasa u vidu

ogromnog, crnog morskog čudovišta, čije se jedino bleštavo, žuto oko zarivalo u njenu bolnu glavu. U samom trenu kad ju je čudovište šćepalo, osetila je da joj onaj ambis usisava i svest.

Pozdravila ga je dobrodošlicom.

Prvo poglavlje

*Nedelja, 27. maj, savremeno doba
Arhipelag San Huan, Vašington*

Inara Erikson stajala je sa sestrom kraj bočne ograde i posmatrala kako talas izazvan brazdom njihovog trajekta zapljuskuje Dikejterovo ostrvo dok prolaze. Obujmio ju je nalet hladnog vetra, ispunivši joj nozdrve nagoveštajima suncem oprženog kedra, vlažne mahovine i reske soli. Istoga trenu misli su je ponele unapred, na porodično imanje i sve ono što je tamo pre više godina ostavila.

Još nije bila spremna za suočenje sa uspomenama, pa ih je zato oterala od sebe i u pokušaju da se ne obazire na to osećanje što joj je izazivalo drhtaje i rastapanje same srži bića, preusmerila pažnju na svoju stariju sestru Oliviju. „Liv, nije ti hladno? Možemo unutra ako hoćeš. Da popijemo kafu.“

Vetar je istrkao pramen dugačke plave kose iz Olivijine punde. Zadenula ga je za uvo, pa okrenula lice naviše, ka suncu što je sjalo u njih, neočekivano jako za to doba godine. „Taman posla, ovo je raj.“ No uprkos tim rečima, čvršće se

umotala u jaknu i skupila ramena jer je nad vodom vazduh bio ljuto hladan.

„Hvala ti što si poslala danas sa mnom. Sigurna si da će se Adam snaći s decom?“

Olivija je otvorila oči i uputila Inari pogled koji je saopštavao da ovoga dana nije zabrinuta za svoju porodicu. „Ništa im neće biti. Srećna sam što si me pozvala da pođem s tobom. Ne mogu da verujem da je prošlo devet godina otkako smo tamo poslednji put bile.“

Inara je klimnula glavom, posmatrajući kako se jato pliskavica utrkuje s trajektom; crna tela su im u luku iskakala iz suncem zalivenih talasa i opet uranjala. „Trebalo je da odem da obiđem tetka Daliju pre nego što je umrla, ali...“ Slegla je ramenima jer nije uspela da pronađe prave reči. „Ne znam. Valjda mi je bilo preteško.“

Na to je Olivija obgrlila Inaru jednom rukom i stegla je. „I meni... Lakše je bilo gledati unapred.“

Inara je progutala pljuvačku i htela još nešto da kaže, ali iz bočnih vrata je grunula bučna grupa dece. Jedan dečak od desetak godina upro je prstom u pliskavicu i uskliknuo: „Gledajte! Kit ubica!“

I Inara i njena sestra razvukle su usta u osmeh. Kao male, dok su svakog leta odlazile na Orkas*, osećale su se nadmoćno zbog svog poznavanja flore i faune tih ostrva. Smejale su se turistima poput te dece što očekuju da ugledaju kitove ubice tamo kuda prolazi trajekt. Meštani su znali da se ovi kitovi radije drže zapadne strane ostrva San Huan u Harovom morezu.

„Nešto su mi mali ovi kitovi.“ Niža, ženska verzija tog mališana podbočila se pesnicama. „Jesi li siguran da je to kit ubica?“

* Doslovno: Ostrvo kitova ubica. (Prim. prev.)

Brat je frknuo onako kako to samo braća znaju. „Nisam glup.“

Upravo tad je Olivija podgurnula Inaru i pokazala ka plutači što označava prolaz kanalom, gde je na zardalom metalu sedela debela lučka foka.

Kao da je vreme tu stalo, shvatila je Inara. U onom trenu kada je trajekt kliznuo između ostrvâ, i ona je kliznula u život koji je ostavila za sobom – i iznenadila se koliko joj to prija. Jedina je razlika bila u tome što je ovoga dana mogla da računa na sestru kao na prijateljicu, dok pre svih tih godina nisu baš uspešno umele da premoste osmogodišnji jaz što ih razdvaja.

Inari je telefon zazvrjao u jakni, te ga je izvadila da se javi, zahvalna što su ona dečurlija prešla na prednji deo trajekta i što je na bočnoj palubi postalo malo tiše. „Nejt“, izgovorila je pre nego što će prineti telefon uvu. „Hej, bato, pogodi gde smo upravo Liv i ja!“

„U Portlandu?“

„Ne, još bliže.“ Morala je da viče da bi nadjačala buku brodskih motora.

„U Vankuveru?“

„Ne. Na trajektu smo i putujemo na Orkas.“

Muk. Potom se Nejt nakašljao. „Je li sve u redu kod vas?“

„Aha“, odgovorila je ona, premda nije bila sigurna da je to tačno. Prepustiće Nejtu da sam shvati koliko joj je teško da se prvi put tamo vrati. „Olivija me sve vreme zagovara.“

„Lepo. Nego, imam pitanje za obe. Ovde sam s tatom i upravo bismo datum za otvaranje Spomen-parka Dankana Kembela. Pa pošto će te nedelje pred događaj gradonačelnik biti odsutan, razmišljamo da bude šesti oktobar. Odgovara li ti to?“

Dankan Kembel je bio njihov čukunčukundeda po majci i čovek koji je bez ičije pomoći započeo pomorsku trgovačku industriju u Sijetlu. Emigrirao je iz Škotske krajem devetnaestog veka, u mesto koje je bilo maltene najobičnije kaljavo naselje za transport drvene građe, i tu takoreći ni od čega izgradio međunarodnu brodsku kompaniju. Zahvaljujući njemu, Sijetl se proslavio kao važna trgovinska luka. Da nije bilo Dankana Kembela, Sijetl možda nikada ne bi bio ni ucrtan u geografsku kartu, a njegovi građani su to znali: nazivali su zdanja po njemu i posvetili su mu čitavo jedno odeljenje u Muzeju istorije i industrije. Takav uspeh je omogućio Dankanu da na ostrvu izgradi porodično imanje i krsti ga imenom Rotsej, po svome rodnom gradu u Škotskoj.

„Hoće li tad biti otkriven i Dankanov kip?“, upitala je. Pre godinu dana, njen otac je naručio bronzanu skulpturu koja će biti postavljena na istaknutom mestu u novom javnom parku što ga je kompanija pravila kraj obale, u blizini svoga pristaništa. Inarin otac vodio je kompaniju koju je osnovao Dankan – *Prvu pomorsku grupu*, ili PPG, kako su je svi znali, pošto je pre više od deset godina preuzeo posao od tasta. I sam je postigao velike uspehe šireći kompaniju i uvodeći linije do Aljaske, Meksika i Kariba.

„Da. Dakle, šesti?“

„Čekaj malo.“ Odvojila je telefon od uva da bi pogledala svoj raspored i obavestila Oliviju o planovima. Olivija je klimnula glavom. „Obema nam odgovara šesti“, obratila se Inara bratu.

Iz zvučnikâ trajekta oglasilo se bučno pištanje, a za njim je usledilo obaveštenje da putnici koji se iskrcavaju na Orkasu treba da uđu u svoja vozila.

„Moram da idem“, kaza Inara Nejtu, okrećući se sa Olivijom ka vratima što vode unutra.

„Čekaj. Tata hoće da zna da li bi volela da pozoveš njegovu agentkinju za nekretnine da bi krenula sa sređivanjem dokumentacije.“

Inara se osmehnu sebi u bradu. „Kaži mu da sam to već sredila, ali hvala.“ Otac nije tajio olakšanje što će Inara prodati imanje koje niko od njih ne želi.

„Srećno danas. Obavesti me kako napreduješ.“

„Hoću.“ Prekinula je vezu, pa se sa Olivijom zaputila niz zelene metalne stepenice ka palubi za automobile i starom be-em-veu koji je vozila još otkako je maturirala. Kroz vetrobran je posmatrala kako se bliži Orkas i srce joj je tuklo sve brže sa svakom sekundom. Između dojki ju je oblivao znoj.

Sa sto četrdeset osam kilometara kvadratnih, Orkas je najveće ostrvo arhipelaga San Huan, na severozapadnom uglu države Vašington, mada nije i najnaseljenije, jer ima svega pet hiljada stalnih stanovnika. Pristanište za trajekte u Orkas Vilidžu nalazi se pri dnu levog kraka tog potkovičastog ostrva što se obavlja oko vode zvane Istočni zaliv. To je značilo da će Inara morati da se proveze samom krivinom, gde je grad Istsaunder – imenovan po zalivu* – a potom da prevale još četvrtinu desnog kraka kako bi stigla u Rotsej. Na tom putu će proći pored mesta udesa.

Bila je to greška. Trebalo je da uredi da neko drugi dođe i pregleda imanje, i da spakuje devedeset sedam godina skupljane lične predmete njene tetke Dalije. Jednim telefonskim pozivom Inara je mogla da pošalje pravog agenta za nekretnine da obavi taj posao, a ona bi danas spokojno sedela kod kuće u Sijetlu. Dovoljno ima strke i bez toga, pogotovu kad se ima u vidu da za koju nedelju kreće s novim poslom.

* Istočni zaliv se na engleskom zove *East Sound*. (Prim. prev.)

Olivija je po svoj prilici uočila njenu paniku. „Inara, sve je u redu. Tu sam i zajedno ćemo se sa ovim suočiti. Nemoj da se plašiš.“

Inara se osećala kao dete koje treba da primi vakcinu na Olivijinom stolu za preglede, ali morala je priznati da joj pomaže sestrin smirujući glas. Pogledala je u nju. „Ti se uopšte nisi ufrkala? Nisi ni ti dolazila odonda.“

Olivija je klimnula glavom. „Pomalo.“ Pogledala je kroz šoferšajbnu jer su se na kolima ispred njih upalila stop-svetla, što je značilo da je vreme da i one upale motor i izvezu se sa trajekta. „Pričaj mi kakav je taj novi posao. Diplomasi dobila u martu, a već započinješ karijeru u *Starbaksu*. Kladim se da si uzbuđena, ha?“

Inara je prihvatila sestrin lukavi plan da je zagovara dok je pažljivo isterivala kola sa trajekta na ostrvo. „Da, valjda. Biću u operativnom timu za globalno snabdevanje. Jesam li ti rekla da bi mogli da me pošalju u Italiju već u prva tri meseca?“

„Pa što si onda samo 'valjda' uzbuđena?“

Dabome da ju je sestra ulovila kad se izletela. Inara je prostrelila Oliviju ozlojeđenim pogledom, a zatim se predala i priznala: „Znam da je prilika sjajna, a i tata se silno ponosi što sam upala i tako dalje...“ Borila se da pronađe prave reči. „Samo nisam sigurna da je to pravi posao za mene.“

„Pa onda ga radi koju godinu, a posle nađi nešto drugo. Tata će imati razumevanja.“

„Aha“, saglasila se Inara, mada nije bila baš preterano sigurna u to. Dok su i dalje čavrljale o tom poslu, Inara je ulovila sebe kako joj pažnju odvlače uspomene.

Orkaski put je izgledao istovetno kao i uvek: koplja sunca probijala su se između drveća, te su joj na vetrobranu treperile šarene senke. Kroz šumu bi povremeno ugledala plažne

kolibice zavučene kraj vila od milion dolara. Zemljani putelji često su bili jedini pokazatelj da se iza drveća skriva nečije prebivalište. Spustila je prozor i udahnula onaj miris koji je njena glava zaboravila, ali ga je duša čuvala u sebi – zemlja topla od sunca, procvali grmovi kupine, slana morska voda. Uvlačeći ga u sebe, osetila je da se nešto u njoj pomera, kao da je komad slagalice kliznuo u svoje udubljenje.

Još je duboko disala kada je stigla do vrha uspona i naišla na krivinu gde je poginula njena majka. Čim ju je ugledala, kao da joj je nešto iz pluća isisalo svaku česticu vazduha, te je uzalud grabila dah.

„Samo produži“, promrmljala je Olivija. „Sve je u redu.“

Inara je imala petnaest godina kada im je majka poginula u saobraćajnom udesu na toj krivini. Policajci su rekli da je sigurno nešto izletelo na put, možda jelen ili rakun, te je njena majka skrenula da ne bi udarila životinju i tako izgubila vlast nad vozilom. Ali Inara je znala da je njena majka bila natprosečno oprezan vozač i da nikada ne bi izgubila vlast nad vozilom da već nije bila uzrjana i rastrojena svađom sa Inarom.

Olivija je nije razumela. Ne sasvim. Ona je tad imala dvadeset tri godine i već bila udata; bila je na specijalizaciji kada se to dogodilo. Nije se nalazila u Rotseju kada je stigao mesni šerif u kolima sa upaljenim rotacionim svetlom, držeći pokisli šešir pritisnut na grudi u znak saučešća.

Inara je usporila, podobro ispod ograničenja od šezdeset pet kilometara na sat, i usredsredila se na disanje, istovremeno nastojeći da ne gleda nikuda sem u asfalt pred sobom.

Ali tad joj je pogled poleteo ka ivici puta.

Na ogromnom kedru nije više bilo traga od udarca. Kupinove loze i poljsko cveće rasli su okolo u obilju, netaknuti, kao da se ništa strašno tu nikad nije desilo. Kao da nijedna

kola nisu udarila u to drvo, odbacivši unakaženo telo njene majke u hrapavu koru.

Neko iza nje je zatrubio, pa je shvatila da se potpuno zaustavila nasred puta. Pocrvenevši, digla je ruku u znak izvinjenja i pažljivo poterala kola kroz krivinu, ubrzavajući. Oko nje je prošišao crni terenac i nestao u daljini. Prsti joj se zgrčiše oko upravljača.

„Možda bi trebalo da staneš sa strane.“

Ne odgovorivši, Inara uradi kako joj je sestra rekla, usporivši i zaustavivši auto na prvom sledećem šljunčanom proširenju. Potom sklopi oči i položi čelo na volan. Posle onog strašnog dana, vratila se sa ocem u Sijetl i trudila se da bude normalna mlada osoba, ali sve se promenilo. Normalne mlade osobe ne izazivaju smrt svojih majki.

Nejt je takođe bio na koledžu, te su kod kuće ostali samo Inara i njen otac, dva broda slomljenih propelera što plutaju na strujama života, ne uspevajući da nađu put do obale. Zato se čvrsto vezala za oca i za snove koje je negovao za nju. Nakon srednje škole nalegla je da stekne poslovnu diplomu kako bi on bio srećan, iako ju je srce pre vuklo nekoj drugoj struci, možda antropologiji ili istoriji.

„Znam da ti je teško, ali već si dovde dogurala.“ Olivija je trljala Inaru po leđima i tiho joj se obraćala, kao što je radila sa svojom trogodišnjom ćerkom kad se zbog nečeg potrese. „Hoćeš da ja vozim?“

Inara shvati da joj je ovo pomoglo. Sestrin glas joj je pružao potporu, nešto za šta će se uhvatiti kako bi se iščupala iz ambisa u koji bi možda zapala da je tu sama. Još jednom je duboko udahnula, a onda digla glavu i pogledala kroz vetrobran, te osetila olakšanje: put više nije delovao nesavladivo. Moći će da produži njime. Dogurala je dotle, kao što reče Liv, i nastaviće, ali ne zato što je nasledila kuću kojom mora da

se pozabavi, već zato što joj je vreme da se sučeli s prošlošću i mrdne s mrtve tačke. „Sad mi je dobro.“

Ponovo je izašla kolima na put i poslednji put pogledala krivinu u retrovizoru, pa se zatim odlučno usredsredila na ono što počiva ispred nje.

A ispred nje je počivao Rotsej. I počivale su sve neophodne odluke u vezi sa oronulim imanjem koje joj je ostavila Dalija. Inara se silno iznenadila kada je pročitao testament, a ipak nije bilo nelogično. Iako joj je Dalija zapravo bila po majci baba-tetka, Inara se osećala kao da je u mnogo bližem srodstvu s njom. Od troje dece u tom pokolenju, ostrvo je najviše volela Inara, i upravo je ona i provodila svaki budni trenutak uz Daliju. Ali logike nije bilo u onom daljem delu testamenta, u Dalijinoj želji da se imanje preobrazi u pansion kako bi Rotsej opet bio pun radosti i života.

Daj, molim te? Pansion? Naravno, želela je da ispuni Daliji poslednju želju, ali čekala ju je i sopstvena karijera koju treba da započne sad kada je konačno magistrirala. Bila je ubeđena da bi Dalija razumela da joj je potrebniji novac od prodaje imanja kako bi isplatila studentske kredite nego što joj je nužno da vodi pansion kako bi ostvarila nečiji tuđ san. Prva rata kredita pristići će u septembru. A to je svega za koji mesec.

Šteta što ne može da zadrži imanje i koristi ga za odmore, kao što su radili njeni dok je bila dete. Dalija je tu živela sa svojom partnerkom Nensi i nudila svima iz porodice da slobodno koriste i čitavu kuću i posed, baš kao što su pre nje to radili njeni roditelji, deda i baba. Tu su se svi okupljali o praznicima, tu su Inara, njena sestra i brat provodili svako leto dok im roditelji rade u Sijetlu. Majka je uvek uzimala slobodan jul da bi ga provela s njima na ostrvu, a dolazila je i većinom vikenda. Kad stigne petkom uveče, svi bi se okupili na obali oko vatre.

Ne bi bilo nerazumno zadržati Rotsej kao porodični dom za odmore, ali pansion? Sumanuto.

Inara i Olivija su krenule ranim jutarnjim trajektom, pa još nije bilo ni devet kada su stigle do dva jednaka kamena stuba što označavaju ulaz u Rotsej. Inara je skrenula na krivudav, šumom obrubljen put; obe sestre su naprezale oči ne bi li opazile prvi problesak kuće. Ugledavši je, Inara se zagrcnula.

Sve je delovalo samotno. Zapušteno. Želela je da tu oseti majčino i Dalijino prisustvo, ali imanje je odisalo beživotnošću. Grlo joj se steglo, prožela ju je zima uprkos jutarnjem suncu što je plavilo zemlju. Parkirala se ispred nekada predivne fontane, sada suve i crne od buđi. „Pretpostavljam da na kraju Dalija nije ni mogla sve ovo da održava.“

„Da“, saglasi se Olivija izlazeći iz kola. „Treballo je da dodemo i da joj pomognemo umesto što smo joj verovalle kad nas pozove telefonom i tvrdi kako lepo izlazi na kraj sa svime.“

Inara nije ni bila svesna da su Dalija i Nensi u vezi sve dok nije odrasla. Porodica o tome nije diskutovala, ali svakako je to bio razlog što je Daliju otac doslovno sakrio na ostrvu, da je skloni od jezičavih i zlonamernih društvenih krugova Sijetla tridesetih godina. A opet, Dalija je i volela to ostrvo i želela da na njemu živi isto onoliko žarko koliko je njen otac želeo da je skrije.

Inara izađe i prođe oko kola, pa stade pored Olivije, osmatrajući dom koji su čitavog života svi oni prihvatili kao nešto bogomdano. Poj ptica u okolnoj šumi polako je blažio bol u njoj, te je sad uspela da sagleda kuću kroz razočaranje što joj je maločas zamutilo vidno polje. Iznenadila se primetivši rasute vlati nedavno pokošene trave duž ivica asfaltirane staze.

U kući nije mogao boraviti niko za tih mesec dana od Dalijine smrti. Ko je to pokosio travu?

„Da uđemo.“ Olivija se zaputi ka dvokrilnim ulaznim vratima.

Inara je oklevala još koji časak, ponovo proučavajući glavnu kuću. Ovoga puta je osetila kako joj telom struji dobro znano uzbuđenje. Kad bi zažmirila, mogla bi da vidi kroz tu oljuštenu boju i ulegnuti trem, i da sagleda samo srce zdanja, njegovu čaroliju i obećanje pustolovine.

Priliv adrenalina pokrenuo joj je noge, te je pošla za sestrom ka kući. Ponovo je bila dete koje stiže da tu provede letnji raspust, željno da radi sve odjednom.

Stasita kuća u neokolonijalnom stilu uzdizala se u visinu od tri sprata; duž širokog prednjeg trema imala je bele stubove, a lučno stepenište pozdravljalo je goste dobrodošlicom. Sa oba prednja ugla izvijala se po jedna spratna galerija, spajajući glavno zdanje sa jednakim ali manjim zgradama okrenutim jedna naspram druge. Čitava konstrukcija obrazovala je široko slovo U, sa kolskom stazom i fontanom u sredini.

Levo je bila garaža, a nad njom bilijar sala i prostorija za pušače. Desno – Dalijina kuća, prvo zdanje izgrađeno na tom imanju. Dankan Kembel ga je obnovio i savršeno stopio sa ostatkom glavne kuće dok se gradila, pa je dodao čak i stubove malom prednjem tremu. Trebalo bi da Dalija i sad sedi na tom tremu, sa šoljom vrelog čaja.

Inarino srce prostreli bol. Morala je još odavno shvatiti koliko joj znači tetka Dalija. Morala je iznaći načina da provodi vreme s njom, bez obzira na to koliko bi joj teško pao boravak na ostrvu. Dalija je vodila brigu o njima troma svakoga leta. Dalija ju je držala u zagrljaju čitave te strašne noći kad joj je poginula majka.

Ali još davno pre toga, Dalija je bila kao neko osobi to blago, mnogo važnija Inari no bilo ko od ostalih baba i deda. Dalija joj je dozvoljavala da joj se prišlepa dok plevi baštu ili bere kupine u šumi. U kišovite dane, pravila je Inari tvrđave od krevetskih čaršava; u sunčane, plela joj venčiće od poljskog cveća; u međuvremenu mesila kolače i torte, pa bacala novčić da odredi ko će polizati žicu za mučenje. Inara je bila ubeđena da je Dalija varala kako bi čokoladne filove sačuvala za sebe.

Da li je Dalija znala koliko je Inara voli? Inara je sa ostrva otišla odmah posle udesa i više se nikada nije vratila. Dođavola, nije došla čak ni prošle godine u proleće, kada je umrla Nensi. Govorila je sebi da će Dalija razumeti da joj je preteško da dođe.

A ipak, eto je tu.

Kada je Dalija prošlog meseca preminula, Inarin otac je uredio da joj telo pošalju u Sijetl, gde je potom održan pomen i gde je sahranjena na porodičnoj parceli. Ali našavši se ponovo u Rotseju i osećajući kako je zapljuskuje čarolija tih ostrva, Inara se pitala nisu li pogrešili.

Trebalo je da je sahrane tu, na ostrvu koje je volela, na javnom groblju, pored žene s kojom je srećno ostarila ili negde na samom imanju.

Inara duboko uzdahnu i okrete se, dižući pogled ka vrletnoj, četinarima obrasloj planini iza njenih leđa; pokušavala je da se oslobodi pritiska u grudima tako što će razmišljati o nečemu drugom, ne o Daliji. Tu gde je stajala, drveće joj je zaklanjalo pogled na susedno imanje sa druge strane puta, zbog čega je imala utisak da je ništa ne razdvaja od strme padine Maunt Konstitjušna, koji kao da se uzdizao iz same vode Istočnog zaliva iza nje.

Neki drugi put skoknuće kolima do opservatorije na vrhu te planine, kao što su odlazili dok su bili deca. Ali ovoga dana je ustanovila da joj je draže da ostane pri njenom podnožju, bezbedno zaštićena od svega i od svakoga. Kao da su tu samo ona, ta planina, ta voda i ta šuma, i ne postoji ništa slično studentskim kreditima i novim poslovima.

Ponovo je osetila ono komešanje u stomaku. Komešanje čarolije Orkasa. Ovoga dana, iako su joj srce zamračivale uspomene na sve što je izgubila, slutila je njeno prisustvo.

Što je duže stajala tu, sve se više osećala poput zmije koja odbacuje svlak; kao da sa nje spada nešto što ju je sputavalo i stezalo. Devet godina je bila usredsređena na učenje i na buduće ciljeve, a sada kad je ta budućnost stigla pred nju, samo je želela da potone u spokoj prošlosti. U spokoj ovog ostrva. Te kuće koja joj je bila dom više nego očeva kuća u Sijetlu.

Na šta bi imanje ličilo kad bi se preobrazilo u pansion?

Zavrtela je glavom, pa se pridružila Oliviji pred dvokrilnim ulaznim vratima, gde je izvadila ključ iz tašnice i gurnula ga u bravu. Morala je malo da ga mrdne levo-desno, ali konačno su zupci cilindra legli svaki na svoje mesto i brava je škljocnula.

Nežno gurnuta, vrata su se širom otvorila, te su sestre zajedno kročile na zaprljano hrastovo odmorište između prizemlja i prvog sprata. Čak i u tom sumračnom svetlu koje je dopiralo otpozadi kroz otvorena vrata i polurozetu nad njima, Inara je niz stepenice videla veliki hol što je vodio ka zadnjim vratima sa zavesama. Uprkos prašini koja je sve prekrivala, provideli su se ožiljci i ogrebotine, potvrde da će stepenicama i podovima biti potrebno ponovno hoblovanje i lakiranje.

„Da se trkamo – koja prva stigne, njena soba na uglu?“, našali se Olivija, ali ne pomeri se ka stepenicama.

Inara se nasmeja tom podsetniku na detinjstvo, pa potraži rukom tablu s prekidačima pored vrata i stade redom da ih

obrće. Kad su se popalila svetla duž gornjih balkona, digla je pogled ka nizu vrata spavaćih soba sa desne strane. „Ja noćas spavam u Dalijinoj kući, a s obzirom na ovu prašninu, kladim se da i ti to želiš.“

Hitro i ne gubeći vreme, ona i Olivija pošle su kroz glavni hol povlačeći draperije i otvarajući zastakljena vrata da puste unutra vazduh i sunce, i stržući čaršave za prekrivanje nameštaja, ispod kojih su se pomaljali antikviteti koje one kao male nisu umele da cene.

„E ovo je Rotsej“, izgovori Olivija, podbočena, dok su osmatrale dugački hol na čijem su podu počivale dve gomile prašnjavih čaršava.

„Mnogo bolje“, potvrdi Inara, ali tad joj pogled polete naviše. „Sem jednoga.“ Ustrčala je uz stepenice i produžila dugačkim balkonom dok nije stigla do zadnjeg dela kuće i otvorenog prostora za sedenje gde su dame nekada pile popodnevni čaj i prekrćivale sate pletući i časakajući. Cimnula je draperije što su prekrivale prozore tog dnevnog boravka, a onda osetila kako joj zastaje dah.

Prizor je bio neverovatan. Od zadnje terase protezao se širok zelen travnjak – sveže pokošen kao i onaj napred, rukom nekog misterioznog kućepazitelja – a za njim je sledio pojas prastare šume koji je odvajao travnjak od stenja što se strmo spuštalo ka zalivu. Između jela, kedrova i žbunova mećjeg grožđa iskrila je voda i mamila je k sebi, budeći u njoj želju da zaboravi pregled kuće i da siđe i sedne na crno stenje na žalu, gde će voda, gusta od morskih trava, pljuscati maltene nadohvat ruke. Tamo bi se svako čulo vrškom napunilo, i konačno bi jednom bila živa.

Odakle ta misao? Ni tih proteklih godina nije bila mrtva, samo preuzeta školovanjem, nastojanjem da nešto postigne u životu.

Odmahnuvši glavom, okrenula se od prozorâ i obećala sebi da će provesti neko vreme kraj vode pre no što sutra budu uhvatile trajekt za povratak.

Zanemarivši čaršave prebačene preko nameštaja u dnevnom boravku, Inara se vratila do ograde balkona i zagledala se dole u veliki hol. Olivija je bila nestala, ali nekoliko vrata je stajalo otvoreno, pa je pretpostavila da sestra upravo istražuje prizemlje.

Maltene je čula kako kućom odjekuje smeh njene porodice, majčin glas joj dovikuje da otrči po torbicu jer idu kajakom do Istaunda na ručak. Olivijin pubertetski glas buni se protiv tog poduhvata. Nejt preklinje da mu daju još minut vremena jer razgovara telefonom sa svojom devojkom.

Za svega koji mesec, Inara će predati ključeve imanja novom vlasniku, a onda će zauvek otići odatle. Odmah za tom pomišlju nastupila je panika koja ju je iznenadila. Šta je nju za to briga? Dugo je sasvim lepo živela i bez te kuće.

Međutim, uvek je znala i da je ona tu, da je čeka. Želela je da deca koju će jednoga dana imati upoznaju radost leta u Rotseju. Deca njene sestre i njenog brata već su to propustila, ali još su mala, preostaju im još mnoga leta koja bi mogla provesti ovde. Ako proda imanje, lišće sledeće pokolenje jednog prava koje mu rođenjem pripada.

Ali moraće da ga proda. Izboru nema. Mora da bude odgovorna odrasla osoba i da teret te kuće preda nekome ko će je valjano iskoristiti. Uz to, biće zauzeta i novim poslom. Nema vremena da održava imanje koje maltene nikad neće stići ni da obiđe.

Zaputila se niz stepenice da potraži sestru pa da se baci na pregled imanja i beleženje svega što treba popraviti pre no što oglasi prodaju.

Posle tri sata, otključala je vrata što vode u Dalijinu kuhinju. „Trebalobiti da dovedeš decu ovamo dok još nije prodato“, obratila se sestri kada su ušle, ali tad je zastala u mestu. Soba ju je okružila, bacajući je u prošlost, a istovremeno joj probola srce Dalijinim odsustvom. „O, bože...“

„Kao da su Dalija i Nensi maločas izašle“, šapatom izusti Olivija.

Iz pletene korpe na plastificiranom radnom delu prelivala su se izdanja *Sijetl tajmsa*, a kuhinjski sto je krasila gomila raskupusanih ljubavnih romana. Pored sudopere je stajala debeljuškasta bela šolja za čaj sa ružičastim otiskom usana na obodu. Dalijina ružičasta boja. Ista kao onaj karmin u zlatnoj futrolici koji je uvek nosila sa sobom. Ista kao onaj ružičasti pramen koji je izvukla u kosi onog leta kad je Inara napunila dvanaest godina. Za sve te godine otad, Inara nije bila susrela nijednu osamdesetogodišnju osobu koja bi duhom bila dorasla tom pramenu i tom karminu. Od tog prizora su Inaru zapekle oči, pa je morala da odvрати pogled.

Stepenice koje vode na sprat nalazile su se u kuhinji. Na najnižem stepeniku čekale su svoju vlasnicu čupave žute papuče, pridržavajući ugao izlizane tepih-staze što je nekada bila prikucana za stepenice, ali sad se odvojila i umotala u podnožju.

Po starom porodičnom predanju, Dankan Kembel je to imanje kupio pred početak dvadesetog veka i živio u tom delu kuće, koji je izgradio prethodni vlasnik, dok je dograđivao ostala zdanja, gde će na kraju priređivati za goste velelepne prijeme.

Druge priče, razmenjivane samo u četiri oka, pripovedale su o čudacima u porodici. Poput Dankanove žene. Živela je tu neprekidno iako je njen muž provodio silno

вреme u Sijetlu, rukovodeći brodskom kompanijom. Ona je – Gretna, ako joj je Inara dobro upamtila ime – imala dijagnozu „nervozne konstitucije“ i radije je svoje dane provodila u miru ostrva, gde su je uznemiravali samo česti muževljevi prijemi.

Svaki naraštaj je doneo još ponekog čudaka, među njima i Inarinu miljenicu Daliju. Izrazito nezavisna mlada žena, nezainteresovana da nađe muža ili da se dalje školuje, Dalija je oberučke prigrabila priliku da se sa dvadeset i nešto godina preseli na ostrvo i postane starateljka imanja, te da proživi život po sopstvenom izboru. Otad je, bar koliko je Inara znala, Dalija retko napuštala ostrvo.

Stojeći sada u Dalijinoj kući, daleko od očevih očekivanja, Inara je shvatila da je jedino na tom mestu ikada osetila podsticaj da bude ono što jeste. Javila joj se donekle neprijatna svest da je nakon Dalijine smrti ona sledeća. Sledeća čudakinja u porodici.

Jer kako drugačije da objasni potpuno suludu misao koja joj nije dala mira još otkako je iskoračila iz kola? Donekle je poželeva da ostane tu. Poželeva je da okrene leđa poslu za kakav bi većina ljudi bila spremna i da ubije drugoga; poželeva da svaki dan provodi petljajući se s bojom, malterom i svime ostalim što su ona i Olivija upravo zapisale kao neophodno da bi se imanje dovelo u red.

Iz nje se istrkao smeh pre nego što ga je i osetila da navire, i iznenadio je odjeknuvši po sobi.

Olivija je pomolila glavu iz susedne dnevne sobe. „Šta je to toliko smešno?“

Inara se opet nasmejala i dohvatila ružičasto-ljubičasti šal koji je Dalija ostavila okačen na stražnjim vratima, pa se umotala u njega. „Kako izgledam? Da li ličim na ženu koja bi umela da vodi pansion?“

Iz njene sestre je grunuo buran, preneražen smeh, te ih je obe uhvatio napad kikotanja. „Ne misliš valjda ozbiljno!“

Inara je nakosila glavu i razmislila. „A šta ako jesam ozbiljna? Dalija mi je svoju želju zaveštala zajedno sa svim planovima i procenama. Čak i konkretnim nacrtima. Mislim da bi mi tu najteže bilo da saopštim tati da ću otkočiti *Starbaks*.“

Klimajući glavom u znak saglasnosti, Olivija je ušla u sobu. „Ali od čega da platiš renoviranje? Znam da nisam samo ja primetila koliko posla treba odraditi u kući tek da bi se moglo živeti u njoj. A još treba da otplatiš i studentski kredit.“

Inara je promislila o tome. „Možda bih mogla da prihvatim taj posao na nekoliko godina, a na imanju da radim vikendima i praznicima.“ Bože, kako to naporno zvuči!

Olivija je klimnula glavom, ali izrazom lica je jasno pokazivala da nije ubeđena u to. A potom je, kao ona stara staložena, razborita starija sestra, samo slegla ramenima. „Pa ništa, ne moraš ni da odlučiš baš ovog časa. Daj da proverimo ostatak kuće.“

Saglasna s njom, Inara je uključila CD plejer na radnom delu i pritisnula „plej“. Uopšte nisu očekivale da će se kućom zaoriti vrisak gitara tipičnog *Aerosmita*, te su se zgranuto zablenule jedna u drugu pre nego što će prasnuti u tako grohotan smeh da je Inaru stomak bolelo kad su se dovoljno povratile da nastave s poslom. Obrisavši suzu, izvadila je iz zadnjeg džepa beležnicu u koju je zapisivala potrebne popravke. *Aerosmit*. Bože, koliko joj nedostaje Dalija!

S beležnicama u ruci, igrajući uz muziku, procenile su stanje male kuće i ponovo se sastale u kuhinji posle sat vremena, obe mrtve gladne.

„Pretpostavljam da ćemo morati da se odvezemo do grada da bismo jele“, promrmljala je Olivija zureći u prazan frižider. „Sigurno je neki sused ovo očistio posle Dalijine smrti.“

Inara je zavukla glavu u ostavu. Kikiriki, kutije sa zobanim pahuljicama, maslinovo ulje, balzamovo sirće. „Šta kažeš na slane krekeri i čaj?“

„Zasad mogu da prođu“, uzvratila je Olivija, pa dohvatila čajnik i napunila ga nad sudoperom.

Sele su za okrugli kuhinjski sto, digle noge na stolice i bacile se na krekeri.

„Mogla bih da živim ovde i da unajmim radnike da srede imanje“, mozgala je Inara.

Olivija je zaškiljila. „Ti ozbiljno o tome razmišljaš, je li? *A Starbaks?*“

Luda je ako odbije *Starbaks*. Taj posao je tačno ono radi čega je toliko marljivo učila poslednjih sedam godina.

Ali nijednom za sve te godine, pa čak ni kad joj je ponuđeno to radno mesto, Inara se nije osetila tako puna života i ideja za neku moguću budućnost. Tek kad je ponovo stupila nogom na ovo imanje, shvatila je da je sve te godine prespavala. Probudila se došavši tu. A nije želela da opet zaspi. „Mislim da već podugo nisam istinski razmišljala o tome šta želim“, najzad je odgovorila, nesigurna šta da kaže.

„Ali sad bi da otvoriš pansion?“

„Ne.“ Negde u utrobi javilo joj se neko uskiptelo osećanje i nateralo je da sedne pravije; misli joj je ispunila vizija. „Ne pansion. Već luksuzni hotel. Mogla bih da ga pretvorim u glavnu odmorišnu destinaciju čitavog pacifičkog severozapada.“

Olivija je klimala glavom i kao da je razmišljala o tome. A onda se, kroz muziku što je još treštala sa plejera, sa sprata začula razgovetna zvonjava telefona. Olivija je skočila. „Navraga, sigurno sam zaboravila telefon u Dalijinoj sobi.“ Jurnula je uz stepenice, ali nije savladala ni prvi stepenik, a nožni prst joj zape za podavijenu stazu. Tresnula je koliko je teška, udarivši potkolenicama o ivicu sledećeg stepenika. „Jao!“

Inara skoči. „O, bože, je li ti dobro?“

Olivija se izvi i sede na stepenice, držeći se za povređene cevanice i streljajući sestru ubilačkim pogledom. „Ako misliš ovde da živiš, moraćeš da vodiš računa o ovoj smrtonosnoj klopki.“

Inara se odmah stvorila nad sestrom i zagledala joj modrice, ali sada se umirila i pogledala je u oči. „Misliš da bi trebalo to da uradim?“ Obe su znale da ne misli na učvršćivanje tepiha.

Olivija zgrabi Inaru za ruku i steže je. „Mislim da bi trebalo da uradiš ono što će te ispuniti srećom. Ionako nikad nisi ni bila neki veliki ljubitelj kafe.“ Poćutala je, a onda se nakašljala, pa pustila Inari ruku i produžila da se trlja po cevanici. „Mada ti neće biti lako da ubediš tatu. Delovao je oduševljeno dokle god je mislio da smo uspele zauvek da zaboravimo ovu kuću.“

Inara klimnu glavom, istog trena se otreznivši. „Znam.“ Nije želela da o tome razmišlja baš sad. Namrštila se na uvijenu stazu. „Stvarno bi trebalo da sa ovim čudom nešto uradim.“

Kada je Olivija pošla na sprat da uzme telefon, Inara dohvati podvijeni ugao i cimnu iz sve snage. Kako je staza samo jednom stranom bila pričvršćena za najniži stepenik, nije joj trebalo mnogo truda da je odvoji. Deo stepenice ispod staze bio je od zlatastog tvrdog drveta, ukvarenog dugogodišnjim habanjem i grebanjem.

Uhvatila je stazu na novom mestu i ponovo je ciminula. Drugi stepenik joj je već zadao više muke. Opkoračila ga je, jednom nogom se odupirući o najniži stepenik, a drugom o onaj iznad, te snažno povukla stazu baš kad je Olivija opet krenula niz stepenice. Staza popusti taman toliko da je ohrabri da ne odustane od pokušaja.

„Da potražim alat za vađenje eksera“, ponudi se Olivija zaobilazeći je.

Neraspoložena da čeka, Inara prikupi svu snagu i opet povuče. Ovoga puta se staza otrže uz prasak. Kad je pogledala dole, Inara vide da se nije odvalio samo tepih. U rukama je držala čitavo gazište, i dalje pričvršćeno za stazu. Tamo gde se nalazio drugi stepenik, zjapila je samo crna rupa.

„Trebalo je da čekamo.“ Olivija se vrati do ormarića da ipak potraži čekić.

Uzdahnuvši, Inara krenu da namešta gazište, s namerom da zakucavanje staze prepusti nekome drugome, ali tad joj nešto u rupi zape za oko. „Unutra nečega ima.“

„Verovatno je mišje gnezdo.“

Inara se strese od same te pomisli. „Pusti čekić. Treba mi baterijska lampa. I rukavice.“ Nema šanse da golim rukama posegne u mišju rupu. Olivija se koji časak potom pojavi noseći i jedno i drugo, pa sve tiho predade Inari, pogledavši u rupu sa izrazom lica koji je govorio „ti si luda“.

Inara navuče rukavice, a zatim se odupre kolenima o najniži stepenik i uperi baterijsku lampu u rupu.

Ispod sloja prljavštine i paučine, i dabome, mišjeg izmeta – bljak – počivao je nekakav smotuljak. Definitivno nešto što je napravio čovek. Ne glodar.

Ali miš koji je ostavio za sobom taj izmet mogao bi i dalje biti tu.

Bojeći se da zavuče ruku, a istovremeno nemoćna da se odupre privlačnosti skrivenog smotuljka dok ne sazna šta je posredi, Inara je prestala da diše i polako počela da zavlaci u rupu ruku zaštićenu rukavicom.

Smotuljak je delovao meko. I iznenađujuće lagano.

„Šta je to?“ Osetila je kako joj Olivija diše u potiljak.

„Pazi se.“ Inara hitro ščepa smotuljak i izvuče ga iz skrovišta. A onda ga, i dalje imajući mišve na umu, udalji od tela i okrete se ka stolu, a Olivija bučno tresnu gazište na mesto.

Slobodnom rukom Inara dohvati svežanj novina iz korpe na radnoj površini, pa ih raširi po kuhinjskom stolu pre nego što će odozgo spustiti prljavi smotuljak.

Šta god da se nalazilo unutra, bilo je umotano u mušemu i vezano smeđom rafijom. Čitav zavežljaj je imao četvrtast oblik i nije bio veći od dinje. Uхватила je rafiju i povukla je. Iskliznula je iz prstiju u rukavici a da čvor nije ni za trun mrdnuo.

„Drži.“ Olivija joj pruži kuhinjski nož sa daske na radnom delu.

Ubrzo je Inara presekla rafiju i prljava mušema se razmotala.

Unutra se ukazala požutela plava karirana tkanina. Svakako nije to sve? „Ko bi vezao i sakrio stari komad platna?“

„Možda je obmotan oko nečeg vrednijeg, na primer oko ogrlice od dragog kamenja.“ Olivija pride i stade tako blizu da Inara oseti miris sestrinog mleka za telo s kokosom.

„Ili je možda kesa puna zlata, ili dnevnik pun sočnih tajni.“ Inara susrete uzbuđeni pogled Olivijinih očiju; istog trena je znala su se obe setile lova na blago koji je tetka Dalija često znala da im smisli dok su bile male.

„Otvori“, podstače je Olivija.

Inara pođe rukom da to uradi, ali zastade videvši da još na sebi ima prljave rukavice. „Pridrži, ali me čekaj. Ne otvaraj.“

Olivija s najdubljim poštovanjem uze karirani smotuljak iz prljave mušeme. Inara zgužva mušemu i novine, pa ih baci u kantu za smeće ispod sudopere, zajedno s rukavicama. Potom opru ruke, pa pohita ka stolu, gde joj sestra predade pronađeno blago.

Inara pažljivo stade da odvija platno, razdvajajući svaki nabor sve dok ga nije skroz raširila po stolu. „Ovo je muška radnička košulja.“

„Odakle Daliji muška radnička košulja?“

I tek tad videše šta je košulja štitila.

Nije to bilo zlato, nisu bili ni dragulji ni tajne, ali Inara nije sumnjala da su naišle na istinsko blago. Presavijen u kvadrat veličine njene šake, tu je počivao komad plave svile izvezen raznobojnim nitima, prepletenim u zamršene šare.

Polako, nežna prema krtoj tkanini, odigla ju je sa komada radničke košulje i raširila je.

Kada se svila do kraja razmotala, jedino je mogla zadivljeno da se zagleda. I Olivija kao da je zanemela.

Bio je to rukav. Ne čitav odevni predmet, već samo jedan dugački rukav s neobično oblikovanim zarukavljem. Bio je odsečen sa odeće kojoj je nekada pripadao. Ali nesvakidašnje je bilo to što je svaki centimetar rukava bio gusto izvezen nitima snažnih boja koje su stvarale prizore realistične poput umetničkih slika.

Inara se nimalo nije razumela ni u tekstil ni u vez, ali čak je i ona shvatila da taj rukav nije tek komad odevnog predmeta, već umetničko delo.

„Šta misliš, šta je ovo?“, upita ona sestru, ne očekujući zaista odgovor. Žmirila je u rukav i okretala ga pod različitim uglovima, pokušavajući da razabere šta slike prikazuju i sa kakve bi odeće mogao poticati.

„Zašto bi Dalija krila pod stepenicama neki stari rukav?“ Olivija se saže bliže da bolje pogleda. Inara se pomeri da ne bi zaklanjala svetlo i da bi bolje razaznala slike.

Scena oslikana bodovima kao da je za središte imala veliki parobrod što plovi burnim morem. Svud oko broda

plivali su ljudi, a možda su to bila i neka morska stvorenja, nalik sirenama.

Nešto dalje od parobroda, niže na rukavu, ugledala je mušku figuru koja stoji u majušnom čamcu i drži podignuto žuto svetlo.

„Možda ovo nije sakrila Dalija, nego neko pre nje“, mogla je Inara. „Dankan Kembel je često plovio u Aziju. Možda je on.“

Rukav je definitivno ličio na nešto azijsko. Podsećao je na one japanske i kineske slike koje je viđala po muzejima. Čak je, utkane u scenu, razaznala šare nalik na slova nekog azijskog jezika.

„Možda ima neku vrednost, naročito ako uspemo da nađemo i ostatak tog odevnog predmeta sakriven negde ovde.“

„Imalo ili nemalo vrednost, zašto bi neko odsekao rukav i sakrio ga ispod stepenica? Nema nikakve logike.“ Inara tropnu na stolicu i zagleda se u rukav. „I šta sad ja da radim s njim?“

Olivija sede na stolicu do nje pa naheri glavu. „Pretpostavljam da je sad tvoj, pa ti i odluči.“

Inara je zurila u brod na rukavu. Koliko god da ju je kopkao, nešto u njemu govorilo joj je da bi joj pametnije bilo da spakuje rukav opet ispod stepenica i da zaboravi na njega.